

Sygn. akt *XIII GC 3365/17*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

(...), dnia 7 sierpnia 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi, XIII Wydział Gospodarczy

w osobie Sędziego SR Dariusza Rogali

po rozpoznaniu w dniu 7 sierpnia 2018 roku w (...)

na posiedzeniu niejawnym

sprawy

z powództwa Biura (...) S.A. w W.

przeciwko M. F.

o zapłatę

zasądza na rzecz Biura (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. od M. F. kwotę 230,50 (dwustu trzydziestu i ⁵⁰/100) złotych wraz z ustawowymi odsetkami za okres od 18 lipca 2014 roku do 31 grudnia 2015 roku i wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 stycznia 2016 roku oraz kwotę 137 (stu trzydziestu siedmiu) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt *XIII GC 3365/17*

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym 26 V 2017 Biuro (...) S.A. w W. zażądała zasądzenia od pozwanej kwoty 230,50 zł wraz z odsetkami od 18 VII 2014 oraz zwrotu kosztów procesu wg norm przepisanych (pozew, k. 3 i n.).

W sprzeciwie od NZ wydanego w EPU, zaskarżając to orzeczenie w całości, M. F. wniosła o oddalenie powództwa w całości (sprzeciw od NZ, k. 7).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny

23 V 2013 pozwana zawarła z powódką umowę o udostępnianie danych gospodarczych; w ramach umowy pozwana obowiązana była uiszczać opłatę abonentową w wysokości 250 zł netto z dołu (§ 5 ust. 1 umowy); jednocześnie strony podpisały aneks, na mocy której pozwana była zwolniona od opłaty aktywacyjnej, a nadto obniżono abonament miesięczny przez 3 miesiące do 1 zł, a nadto obniżono abonament o 40% przez 12 miesięcy. Zgodnie z § 5 ust. 5 umowy płatności miały następować w terminie 14 dni od daty wystawienia faktury (formularz, k. 21; umowa, k. 22; aneks, k. 23; załącznik nr 2, k. 26).

3 VII 2014 powódka wystawiła na pozwaną fakturę z tytułu abonamentu (jako datę sprzedaży wskazano 1 VII 2014) na kwotę 250 zł netto, a więc 307,50 zł brutto, płatną do 17 VII 2014 (faktura, k. 29).

Mimo wezwania powódka nie zapłaciła dochodzonej pozwem należności (okoliczność bezsporna).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje

Powództwo, jako usprawiedliwione zarówno co do zasady jak i co do wysokości, polega uwzględnieniu w całości.

Pozwana podniosła dwa zarzuty przeciw żądaniu pozwu: przedawnienia i nieudowodniona zadłużenia.

Odnosnie kwestii nieudowodnienia roszczenia, to należy wskazać, że powódka udowodniła, że zawarła z pozwaną umowę o udostępnianie danych gospodarczych, na podstawie której pozwana obowiązana była uiszczać opłatę abonentową w wysokości 250 zł netto. W wykonaniu tej umowy powódka wystawiła fakturę na kwotę 250 zł netto, a więc 307,50 zł brutto. W szczególności w § 5 ust. 1 umowy pozwana, w wypadku korzystania z pakietów usług w ramach abonamentu, zobowiązała się ponosić miesięczną opłatę abonentową z góry [...] zgodnie z cennikiem abonentowym stanowiącym Załącznik nr 2 do umowy. Skoro więc pozwana podpisała Załącznik nr 2 do umowy, w którym wskazano abonament miesięcy wynoszący 250 zł netto (w załączniku wskazano, że kwoty są cenami netto i nie zawierają PTU), obowiązana była do zapłaty abonamentu w takiej kwocie. Odnosząc się do udzielonych przez powódkę rabatów, należy wskazać, że zostały one udzielone maksymalnie na 12 miesięcy, a więc skoro umowa została zawarta w V 2013, nie obejmowały one VI 2014, zaś tego miesiąca dotyczy sporna faktura, skoro opłaty miały być naliczane z dołu, a została ona wystawiona w VII 2014.

Oczywiście sąd dostrzega, że powódka w niniejszej sprawie dochodzi kwoty 230,50 zł i że w pozwie powódka wskazała, że „wystawiła fakturę VAT nr (...) na kwotę 250,50 zł” (k. 4). Jednakże w piśmie z 29 I 2018 już sprostowała tę nieścisłość wskazując, że faktura została wystawiona na kwotę 307,50 zł, jednakże wobec zapłaty przez pozwaną części należności z faktury, do zapłaty pozostała kwota 230,50 zł (k. 11v). Niezasadny jest więc zarzut pozwanej, jakoby powódka nie udowodniła wysokości roszczenia (k. 35v); powódka wyjaśniła, z jakich względów dochodzi w niniejszej sprawie kwoty 230,50 zł, podczas gdy faktura była wystawiona na kwotę 307,50 zł.

Mimo zaś, że pozwana pisze o nieuregulowanym zdaniem powódki zadłużeniu, to nie przedstawia jakiegokolwiek dowodu na okoliczność zapłaty dochodzonego w sprawie roszczenia. Nie zgłasza też żadnego zarzutu czy dowodu na okoliczność zmierzającą do wykazania, że faktura została wystawiona wadliwie; w szczególności nie zarzuca, że w sprawie winny mieć zastosowanie jakieś rabaty bądź by wypowiedziała umowę, tak samo nie zarzuca, że powódka nie świadczyła na jej rzecz usług. Godzi się więc przypomnieć, że ciężar dowodu w postępowaniu cywilnym nie zawsze spoczywa na powodzie; ten kto odmawia uczynienia zadość żądaniu powoda obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (vide wyrok SN z 20 XII 2006, IV CSK 299/06). Skoro więc pozwana temu ciężarowi nie sprostała, należało uznać, że po stronie powódki powstała wierzytelność dochodzona w sprawie.

Pozwana zarzuciła również, że dochodzona w sprawie wierzytelność uległa przedawnieniu (przy czym wadliwe jest odwołanie przez pozwaną do art. 554 KC, albowiem stron nie łączyła umowa sprzedaży, a wskazanie w fakturze daty sprzedaży wynika z pojęć prawa podatkowego, nie cywilnego). Przy czym w tym zakresie zastosowanie znajdują przepisy KC w brzmieniu redakcyjnym i numeracji obowiązujących do 8 VII 2018 (por. art. 5 ust. 1 i 2 ustawy 13 IV 2018 o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw {Dz.U. z 2018 r. poz. 1104}).

Przepisem, który w sprawie potencjalnie mógł mieć zastosowanie, był art. 751 pkt 1 KC, zgodnie z którym z upływem lat 2 przedawniają się roszczenia o wynagrodzenie za spełnione czynności [...] przysługujące osobom, które stale lub w zakresie działalności przedsiębiorstwa trudnią się czynnościami danego rodzaju [...]. Przepis ten – zgodnie z art. 750 KC – znajduje zastosowaniem do umów o świadczenie usług nieuregulowanych innymi przepisami (vide wyrok SN z 16 II 2001, IV CKN 269/00). A contrario jeśli umowa nazwana uregulowana jest przepisami pozakodeksowymi, nie znajduje do niej zastosowania art. 751 pkt 1 KC, a 118 KC (jak wskazano np. w zakresie umów pośrednictwa w obrocie nieruchomościami {vide wyrok SN z 12 I 2007, IV CSK 267/06}, umowy o rejestrację i utrzymanie domeny internetowej {vide uchwała SN z 22 XI 2007, III CZP 109/07} czy umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych {vide uchwała SN z 7 V 2009, III CZP 20/09}).

Mając na uwadze powyższe judykaty należy wskazać, że również umowa o udostępnianie informacji gospodarczych jest umową nazwaną uregulowaną w art. 12 ust. 1 ustawy z 9 IV 2010 o udostępnianiu informacji gospodarczych i

wymianie danych gospodarczych (j.t. Dz.U. z 2018 r. poz. 470, ze zm.); umowa ta nie tylko nazwana jest w ostatnio przywołanym przepisie, ale również inne regulacje tej ustawy kształtują jej normatywny model (formę określa art. 12 ust. 2; jeden z trybów rozwiązania umowy – art. 20); co więcej sama ustawa o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych posługuje się pojęciem „umowy z art. 12 ust. 1” (por. przykładowo art. 22 ust. 3 pkt 1 tejże ustawy). W konsekwencji należy uznać, że **wierzytelność o wynagrodzenie z umowy o udostępnianie informacji gospodarczych przedawnia się w terminach z art. 118 KC**; jest to bowiem umowa nazwana i nie znajduje do niej zastosowania art. 751 pkt 1 w zw. z art. 750 KC.

Skoro więc dochodzona w sprawie wierzytelność stawała się wymagalna 18 VII 2014, 3-letni termin jej przedawnienia z art. 118 KC, jako roszczenia związanego z prowadzeniem działalności gospodarczej, upływał 18 VII 2017 (art. 112 KC). Wytoczenie powództwa 26 V 2017 przerwało więc bieg terminu przedawnienia (art. 123 § 1 pkt 1 KC), a więc zarzut pozwanej przedawnienia wierzytelności był niezasadny (art. 124 § 2 KC).

Już powyższe zważenie, z uwagi na akcesoryjność materialną roszczenia o odsetki względem roszczenia głównego (por. art. 481 § 1 KC) przesądzało, że usprawiedliwione co do zasady było także żądanie odsetek od roszczenia głównego (accessorium sequitur principale).

Powódka dochodziła odsetek od 18 VII 2014. Skoro zaś faktura została wystawiona 3 VII 2014 – zgodnie z § 5 ust. 5 umowy – była płatna w terminie 14 dni od wystawienia, a więc do 17 VII 2014. Powódce należą się odsetki od dnia następnego, tj. 18 VII 2014.

Przy czym odsetki te za okres do 31 XII 2015 należały się w wysokości odsetek ustawowych w wysokości ustalonej na podstawie art. 359 § 3 KC w brzmieniu redakcyjnym i numeracji obowiązujących do 31 XII 2015, a od 1 I 2016 w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie z art. 481 § 2 zd. I KC (por. art. 56 ustawy z 9 X 2015 o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw {Dz.U. z 2015 r. poz. 1830}).

Wreszcie należy wskazać, że ani w pozwie, ani sprzeciwie od NZ, strony nie żądały przeprowadzenia rozprawy. Powyższe rozważania dobitnie zaś świadczą, że przeprowadzenie rozprawy w niniejszej sprawie nie było konieczne.

Mając na uwadze powyższe – na podstawie przywołanych przepisów – sąd zasądził na rzecz powódki od pozwanej kwotę 230,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami za okres od 18 VII 2014 do 31 XII 2015 i wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 I 2016.

O kosztach procesu sąd – na podstawie art. 98 § 1 KPC – rozstrzygnął z zastosowaniem zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Znajduje to uzasadnienie w fakcie, że powództwo-żądanie powódki, o którego oddalenie wносиła pozwana, zostało uwzględnione. To więc pozwana uległa w całości swoich żądań i to ją winny ostatecznie obciążać koszty procesu, w tym koszty strony powodowej.

Na koszty procesy powódki składały się koszty sadowe w postaci opłaty od pozwu (art. 28 pkt 1 uKSC) w wysokości 30 zł (k. 3) oraz koszty zastępstwa procesowego w postaci wynagrodzenia pełnomocnika w wysokości 90 zł (§ 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 X 2015 w sprawie opłat za czynności radców prawnych {Dz.U. 2015 r., poz. 1804, ze zm.}) i 17 zł tytułem opłaty skarbowej od złożenia kopii dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa w postępowaniu sądowym (k. 13 i 14).

Mając na uwadze powyższe – na podstawie art. 109 § 2 KPC w zw. z przywołanymi przepisami – sąd, w części końcowej sentencji wyroku, zasądził na rzecz powódki od pozwanej kwotę 137 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

ZARZĄDZENIE

(...)